

b) kotły prywatnych przedsiębiorstw przemysłowych lub urządzeń znajdujących się pod stałym i bezpośrednim zarządkiem wyłącznie władz wojskowych.

§ 3. Minister Spraw Wojskowych wydaje przepisy o budowie, ustawianiu i dozorcze kotłów parowych, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, udziela pozwoleń na ich ustawienie, przenoszenie i używanie oraz wykonywa bezpośredni dozór nad nimi.

§ 4. Odnośnie do kotłów wymienionych w § 2 niniejszego rozporządzenia Minister Spraw Wojskowych wydaje pozwolenia na ich ustawienie, przenoszenie i używanie oraz wykonywa bezpośredni dozór nad nimi na mocy przepisów ogólnych zawartych w rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 listopada 1921 r. w przedmiocie przepisów o budowie, ustawianiu i dozorcze kotłów parowych używanych na lądzie (Dz. U. R. P. № 103 poz. 744).

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu:
Stefan Ossowski

Minister Spraw Wojskowych:
Sosnkowski

326.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 13 maja 1922 r.

o opłatach za czynności urzędów miar.

Na podstawie art. 23 dekretu o miarach (Dz. P. P. P. r. 1919 № 15 poz. 211), rozporządzenia o miarach (Dz. Urz. M-wa b. Dz. Pr. r. 1921, № 20 poz. 138), rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. № 100 poz. 716) i z dnia 5 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 104 poz. 752) oraz ustawy z d. 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zniesienia Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej (Dz. U. R. P. № 30 poz. 247) zarządza się co następuje:

C Z Ę Ś Ć I.

Przepisy ogólne.

§ 1.

Opłaty zasadnicze, wyszczególnione w części II niniejszego rozporządzenia, pobiera się za sprawdzanie narzędzi mierniczych, zgłaszanych do legalizowania, bez względu na to, czy przedmiot okazał się godnym cechowania lub nie, t. j. zarówno w wypadku zalegalizowania, jak i zbrakowania narzędzi mierniczych.

§ 2.

Jeżeli jednak już przy oględzinach powierzchniowych okaże się, że dostarczone do urzędu miar narzędzie miernicze jest nielegalne, zwraca się je

zgłaszającemu bez pobrania opłaty, nawet wówczas, jeżeli istniejąca na niem cecha zostanie skasowana.

§ 3.

O ile legalizowanie odbywa się poza urzędem, pobiera się prócz opłaty zasadniczej jeszcze opłatę dodatkową, wynoszącą 20% opłaty zasadniczej. Ta opłata dodatkowa nie może wynosić mniej, jak 3000 marek od każdego zgłoszenia.

Przepis ten nie ma zastosowania przy sprawdzaniu naczyń pojemności niekwalifikowanej (Cz. II § 22).

§ 4.

Jeżeli urzędnik, delegowany do legalizowania poza urzędem, nie mógł przystąpić do sprawdzania z powodu, że wszystkie zgłoszone narzędzia miernicze już przy oględzinach powierzchniowych okazały się nieodpowiednio przygotowanymi lub oczyszczonymi, albo nielegalnymi, jak również z powodu, że nie zostały dostarczone do dyspozycji potrzebne środki i pomoc, czy też z powodu innych okoliczności, wynikających z winy zgłaszającego, to pobiera się opłatę w wysokości 3000 marek.

§ 5.

Niezależnie od opłat powyższych, zgłaszający narzędzia miernicze do legalizowania poza urzędem opłaca 1200 marek wynagrodzenia dla urzędnika za każde rozpoczęte 3 godziny czynności w siedzibie urzędu, lub za każdy rozpoczęty dzień pracy urzędnika poza siedzibą urzędu.

Wyплаты urzędnikom z funduszu, pochodzącego z opłat, wskazanych w paragrafie niniejszym, uskutecznią się według rozkładu, ustanowionego osobnym zarządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu.

§ 6.

O ile miejsce sprawdzania znajduje się w odległości większej niż 2 kilometry od urzędu, zgłaszający, niezależnie od innych opłat, przewidzianych w niniejszych przepisach, obowiązany jest do zwrotu rzeczywistych kosztów przejazdu wydelegowanego urzędnika. Jeżeli podczas legalizacji objazdowych, dokonywanych w b. dzielnicy pruskiej, urzędnik korzysta z własnych środków lokomocji pomiędzy czasową siedzibą urzędu lotnego a miejscem zgłoszenia, to zgłaszający uiszcza opłatę kilometrową w wysokości 50 marek za każdy rozpoczęty kilometr odległości, przebytej w ten sposób przez urzędnika. Przy sprawdzaniach poza siedzibą urzędu obciążają zgłaszającego prócz tego djety urzędnika w ilości 1200 marek dziennie; oprócz tego zgłaszający powinien ponieść koszty noclegów urzędnika albo dostarczyć nocleg w naturze.

§ 7.

W razie, jeżeli zgłaszający narzędzie miernicze do legalizacji poza urzędem nie posiada narzędzi normalnych lub środków pomocniczych i przedmioty te zostaną mu wypożyczone przez urząd, zgłaszający ponosi wszelkie koszty przewozu tam i z powrotem tych przedmiotów i opłaca za ich wypożyczenie według taryfy, ustanawianej przez Główny Urząd Miar. Prócz tego zgłaszający wpłaca kaucję

w wysokości, oznaczonej przez kierownika właściwego urzędu miar, oraz przyjmuje na siebie odpowiedzialność za całość wypożyczonych narzędzi mierniczych i zobowiązuje się do zwrotu kosztów naprawy tychże narzędzi na wypadek ich uszkodzenia. W razie niezwrócenia do urzędu tych narzędzi w terminie umówionym, wypożyczający ponosi opłatę za przetrzymanie w wysokości 3000 marek za dobę.

§ 8.

W wypadku, kiedy za zgodą kierownika urzędu, sprawdzanie poza urzędem odbywa się przy pomocy mniejszej od normalnej ilości narzędzi do sprawdzania lub środków pomocniczych, pobiera się dodatkową opłatę według taryfy, ustanawianej przez Główny Urząd Miar.

§ 9.

Za poprawki, których dokonywanie przez urzędy miar jest dozwolone przez Główny Urząd Miar, pobiera się dodatkową opłatę, której wysokość określi Główny Urząd Miar.

§ 10.

Za poprawki, dokonywane przez zgłaszającego w czasie czynności legalizowania poza urzędem, w celu doprowadzenia zgłoszonego narzędzia do stanu godnego cechowania, pobiera się opłatę dodatkową, wynoszącą 20% opłaty zasadniczej za narzędzia poprawiane. Poprawki te jednak mogą być tylko nieznaczne, nie wymagające dużej straty czasu dla urzędnika legalizacyjnego i mogą być wykonywane jedynie za jego zgodą.

§ 11.

Za wykonanie przepisanego oznaczenia pobiera się opłatę w wysokości 50 marek od każdego oznaczenia lub jego części. Za wykonanie oznaczeń pojemności i tary na beczkach nie pobiera się opłaty.

§ 12.

Za ekspertyzy dla sądów i urzędów w sprawach karnych i wszystkie te, przy których określa się liczbowo stopień nierzetelności narzędzia, opłaty zasadnicze, wyszczególnione w części II niniejszego rozporządzenia, powiększa się o 20%.

Opłaty dodatkowe stosuje się w myśl niniejszych przepisów.

Za dokonanie ekspertyzy narzędzi mierniczych legalizowanych (posiadających niewygasłą cechę), zatrzymanych u ich właścicieli, które po sprawdzeniu okazały się rzetelnymi, opłaty nie pobiera się.

Za wydanie świadectwa ekspertyzy lub uwierzytelnienia pobiera się 50 marek.

§ 13.

Przy opłatach za sprawdzanie bez cechowania narzędzi mierniczych legalizowanych (posiadających niewygasłą cechę), zgłoszonych w celu ustalenia rzetelności narzędzia, udziela się zniżki, wynoszącej 90% odnośnych opłat zasadniczych, wyszczególnionych w części II niniejszego rozporządzenia.

§ 14.

Od opłat za legalizowanie narzędzi mierniczych, zgłoszonych przez instytucje dobroczynne i kulturalno-sportowe i w innych wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, może być udzielona zniżka, nie przewyższająca 50% odnośnych opłat zasadniczych, wyszczególnionych w części II niniejszego rozporządzenia. O udzieleniu zniżki każdorazowo decyduje Główny Urząd Miar.

§ 15.

Od opłat za legalizowanie narzędzi mierniczych, posiadających niewygasłą cechę legalizacyjną, które pozostały na składzie u wytwórców lub sprzedawców narzędzi mierniczych i bez dokonania jakiegokolwiek przeróbki zgłoszone zostały przez nich do ponowienia pierwszej legalizacji, udziela się zniżki, wynoszącej 50% odnośnych opłat zasadniczych, wyszczególnionych w części II niniejszego rozporządzenia.

§ 16.

Opłaty za czynności sprawdzania i uwierzytelniania, prócz wypadków, przewidzianych w części II niniejszego rozporządzenia, opłaty za specjalne prace Głównego Urzędu Miar, jako też opłaty za legalizowanie narzędzi mierniczych, dopuszczonych tytułem próby do obrotu publicznego, ustanawiane będą przez Główny Urząd Miar.

§ 17.

Opłaty, obliczane według przepisów niniejszego rozporządzenia, zaokrągla się w ogólnej sumie rachunku wwyż do 5 marek.

CZĘŚĆ II.

Taryfa opłat zasadniczych.

§ 18.

Przymiary (miary długości).

- | | |
|---|---------|
| a) Przymiary bławatne: | |
| miary ogólnej 0,5 metra | 120 mk. |
| miary ogólnej 1 metra. | 180 " |
| b) Inne przymiary sztywne lub składane: | |
| miary ogólnej do 1 metra włącznie | 180 " |
| " " powyżej 1 metra do | |
| 2 metrów włącznie | 250 " |
| dłuższe | 360 " |
| c) Przymiary wstęgowe: | |
| miary ogólnej do 10 metrów włącznie | 300 " |
| dłuższe | 500 " |
| d) Przymiary dokładniejsze | 600 " |

§ 19.

Suwaki miernicze (miary grubości) i przyrządy do mierzenia wzrostu ludzi lub zwierząt.

- | | |
|-----------------------------------|---------|
| a) z drzewa: | |
| miary ogólnej do 1 metra włącznie | 200 mk. |
| dłuższe | 300 " |

- b) z innych materiałów:
 miary ogólnej do 1 metra włącznie 300 mk.
 dłuższe 500 „

§ 20.

Oplaty powyższe (§§ 18 i 19) winny być pobierane od takich narzędzi mierniczych, na których miara oznaczona jest tylko w jednym miejscu.

O ile miary oznaczone są w różnych miejscach, pobiera się opłatę o 100% wyższą. Normalnie rachuje się na metrze 100 podziałek. Za każde 100 dodatkowych kresek sprawdzonych pobiera się 30 marek.

§ 21.

Narzędzia do pomiaru objętości płynów.

1. Pojemniki zwyczajne:
 wielkości do 1/4 litra (1 kwaterki) włącznie 100 mk.
 wielkości 0,5, 1 i 2 litrów 200 „
 „ 1 garnca, 5 litrów 300 „
 „ 10 i 20 litrów 500 „
 większe 900 „
2. Pojemniki dokładniejsze:
 pobiera się opłatę o 100% wyższą niż za pojemniki zwyczajne.
3. Przyrządy miernicze do płynów:
 a) bez podziałki lub z podziałką nierównomierną:
 za sprawdzenie każdego ograniczenia 150 „
 dopłata od każdego przyrządu 400 „
- b) z podziałką równomierną:
 za przyrządy wielkości do 1/4 litra 400 „
 za przyrządy wielkości 0,5 i 1 litra 600 „
 „ „ „ 2 i 5 litrów 1000 „
 „ „ „ 10 litrów 2000 „
 „ „ „ większe 3000 „
- c) mierniki do mleka:
 wielkości do 20 litrów włącznie 500 „
 „ powyżej 20 litrów do 50 litrów włącznie 800 „
 większe 1200 „

§ 22.

Naczynia pojemności niekwalifikowanej.

1. Konwie do mleka, gąsiory (balony szklane):
 wielkości do 10 litrów włącznie 240 mk.
 „ powyżej 10 litrów do 20 litrów włącznie 300 „
 wielkości powyżej 20 litrów do 50 litrów włącznie 360 „
 większe 420 „
2. Beczki:
 wielkości do 27 litrów włącznie 125 „
 „ powyżej 27 litrów do 55 litrów włącznie 175 „
 wielkości powyżej 55 litrów do 110 litrów włącznie 300 „
 wielkości powyżej 110 litrów do 210 litrów włącznie 450 „
 wielkości powyżej 210 litrów do 310 litrów włącznie 600 „

- wielkości powyżej 310 litrów do 410 litrów włącznie 750 mk.
 wielkości powyżej 410 litrów do 600 litrów włącznie 900 „
 wielkości powyżej 600 litrów za każde następne pełne lub rozpozczęte 100 litrów 150 „

3. Przy sprawdzaniu beczek poza urzędem, opłaty, wymienione w p. 2, zmniejsza się o 20%.

4. Określanie i oznaczanie tary mokrej naczynia: za każde naczynie 300 mk.

5. Naczynia do przesyłania ryb:
 opłaty pobiera się jak za wzorcowanie i legalizowanie beczek. Takie same opłaty pobiera się za samo określenie pojemności naczynia bez cechowania. Za nowe naczynia do przesyłania ryb, pobiera się opłaty podwójne.

6. Od naczyń pojemności niekwalifikowanej, sprawdzanych w urzędzie, opłaca się dodatkowo składowe, licząc po 10 marek od doby i hektolitra za każdą dobę, po upływie dwóch dni od terminu odbioru, wyznaczonego przez urząd miar.

§ 23.

Narzędzia do pomiaru objętości ciał sypkich.

1. Pojemniki cylindryczne:
 wielkości do 0,5 litra włącznie 60 mk.
 „ 1 litra 120 „
 „ 2 litrów 180 „
 „ 1 garnca i 5 litrów 240 „
 „ 10 i 20 litrów 360 „
 „ 50 litrów 480 „
 większe 600 „
2. Skrzynie miernicze, kadzie wyladunkowe i naładunkowe, wagoniki i naczynia transportowe, ramy miernicze, wozy miernicze:
 a) skrzynie miernicze 300 mk.
 b) kadzie wyladunkowe i naładunkowe wielkości do 2 hektolitrów włącznie 480 „
 większe 600 „
- c) wagoniki i naczynia transportowe wielkości do 2 hektolitrów 480 „
 większe 600 „
- d) ramy miernicze 480 „
- e) wozy miernicze wielkości do 2 metrów sześciennych włącznie 480 „
 większe 600 „

§ 24.

Ramy miernicze do drzewa opałowego.

- Wielkości do 0,2 metra kw. w świetle. 300 mk.
 „ 0,5 metra kw. i większe 500 „

§ 25.

Odważniki.

1. Odważniki użytkowe zwyczajne:
 wielkości do 5 dkg. włącznie 50 mk.
 „ 10 i 20 dkg. 75 „
 wielkości od 50 dkg do 5 kg włącznie 125 „
 wielkości od 1 i 2 mrg 250 „
 „ „ 5 mrg 500 „

2. Za odważniki do szalek specjalnych pobiera się opłaty o 50% wyższe od opłat za odważniki zwyczajne o tej samej masie rzeczywistej.

3. Odważniki użytkowe dokładniejsze:

wielkości poniżej 1 dkg	60 mk.
„ od 1 dkg do 20 dkg	
włącznie	100 „
wielkości od 50 dkg do 2 kg	
włącznie	200 „
wielkości od 5 kg do 2 mrg	400 „
„ „ 5 mrg	800 „

4. Jeżeli wielkość zgłoszonego odważnika legalnego nie odpowiada wielkościom wymienionym powyżej, to pobiera się stawkę według najbliższej wyższej wielkości.

5. Za wzorcowanie odważników z jamą wzorowniczą (§ 25 p. 1 i 3) pobiera się dopłatę w wysokości 60% opłaty zasadniczej, włączając w to koszty korka legalizacyjnego i materiału wzorowniczego.

6. Za legalizowanie odważników karatowych pobiera się opłaty odpowiednio do ich wielkości według stawek dla odważników dokładniejszych; w razie braku odpowiedniej stawki, według najbliższej wyższej.

7. Odważniki do sprawdzania wag:

wielkości poniżej 10 kg	360 mk,
„ od 10 do 25 kg włącznie	480 „
większe	720 „

8. Wagony tarowe:

sprawdzenie i uwierzytelnienie wagonu bez przynależnych do niego wzorców masy (ciężaru)	5000 „
sprawdzenie i uwierzytelnienie każdego zespołu wzorców z wyjątkiem oddzielnych odważników do sprawdzania wag	2000 „
sprawdzenie i uwierzytelnienie oddzielnych przenośnych odważników do sprawdzania wag według taryfy, wymienionej w p. 7.	

§ 26.

W a g i.

1. Wagi handlowe zwyczajne:

a) Proste odważnikowe nośności do 2 kg włącznie	300 mk.
nośności powyżej 2 kg do 10 kg włącznie	400 „
nośności powyżej 10 kg do 50 kg włącznie	800 „
nośności wyżej 50 kg według taryfy dla wag złożonych (poz. 1 c).	
b) Proste przesuwnikowe (bez zmiany):	
nośności do 10 kg włącznie	450 „
„ powyżej 10 kg do 50 kg włącznie	900 „
nośności powyżej 50 kg	1200 „
c) Złożone:	
nośności do 2 kg włącznie	600 „
„ powyżej 2 kg do 10 kg włącznie	960 „
nośności powyżej 10 kg do 50 kg włącznie	1440 „

nośności powyżej 50 kg do 100 kg włącznie	1800 mk
nośności powyżej 100 kg do 500 kg włącznie	2400 „
nośności powyżej 500 kg do 1000 kg włącznie	3600 „
nośności powyżej 1000 kg do 3000 kg włącznie	4800 „
nośności powyżej 3000 kg do 6000 kg włącznie	7200 „
nośności powyżej 6000 kg do 10000 kg włącznie	10800 „
nośności powyżej 10000 kg za każde następne całe lub rozpoczęte 5000 kg	3600 „
Dopłata od każdej skali u wagi złożonej	600 „
Dopłata od każdego wrębu w skali, odpowiadającej obciążeniu powyżej 500 do 2000 kg włącznie	60 „
Dopłata od każdego wrębu w skali, odpowiadającej obciążeniu powyżej 2000 kg	120 „

2. Wagi dokładniejsze:

nośności poniżej 50 gramów	360 „
„ od 50 gr. do 500 gr.	
włącznie	600 „
nośności powyżej 500 gr. do 2 kg	960 „
„ „ 2 kg do 10 kg.	1440 „
„ „ 10 kg	1800 „

3. Wagi automatyczne (samoczynne):

a) Wagi automatyczne odważnikowe:

nośności do 10 kg włącznie	10000 mk.
„ powyżej 10 kg do 50 kg włącznie	15000 „
„ powyżej 50 kg do 500 kg włącznie	25000 „
„ powyżej 500 kg	40000 „

b) Wagi automatyczne przesuwnikowe:

Za sprawdzenie wagi po wyłączeniu urządzenia samoczynnego pobiera się opłaty, ustanowione w § 26 poz. 1 c) dla wag handlowych zwyczajnych złożonych takiej samej nośności.

Dopłata za sprawdzenie urządzenia samoczynnego przy wagach:

nośności do 3000 kg włącznie	6000 mk.
„ powyżej 3000 kg do 11000 kg włącznie	10000 „
„ powyżej 11000 kg do 31000 kg włącznie	15000 „
„ 31000 kg	20000 „

4. Wagi bagażowe, towarowe i pocztowe, dozwolone na kolejach i poczcie.

Opłaty te same co dla wag handlowych zwyczajnych złożonych.

§ 27.

Gęstościomierze zbożowe.

1. Gęstościomierze 1/4-litrowe	1000 mk.
„ 1- „	2000 „
„ 20- „	10000 „

Opłaty powyższe liczy się jedynie za sprawdzenie ogólne, włączając w to sprawdzenie wymiarów przyrządu i wytarowania nieobciążonej wagi, oraz za sprawdzenie dokładności wskazań przyrządu i dokładności pojemnika.

Niezależnie od opłat powyższych pobiera się opłaty za sprawdzenie odważników (§ 25 p. 3) i sprawdzenie wagi (§ 26 p. 2).

- 2. Za sprawdzenie szalki z płytką mosiężną, jako części zapasowych 100 mk.

CZĘŚĆ III.

§ 28.

Za odważanie przedmiotów, dostarczanych do urzędów, pobiera się opłaty według następującej taryfy:

1. Odważanie handlowe zwyczajne:
 - przedmioty od 1/2 dkg do 10 kg włącznie 25 mk.
 - przedmioty cięższe od 10 kg. za każde następne całe lub rozpoczęte 10 kg. 10 "
2. Odważanie handlowe dokładniejsze:
 - przedmioty od 10 mg do 1 kg. włącznie 60 "
 - przedmioty cięższe od 1 kg. do 50 kg.: za pierwszy kilogram . . . 60 "
 - za każdy następny kilogram lub jego część 10 "
3. Odważanie wzorcami normalnymi bezpośrednimi:
 - przedmioty od 10 mg do 1 kg włącznie 120 "
 - przedmioty cięższe od 1 kg do 20 kg za pierwszy kilogram 120 "
 - za każdy następny kilogram lub jego część 25 "

CZĘŚĆ IV.

Przepisy przejściowe.

§ 29.

Opłaty za wypożyczenie narzędzi normalnych i środków pomocniczych, przewidziane w § 7 niniejszych przepisów, nie będą pobierane na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

§ 30.

Opłaty za ekspertyzy, dokonywane dla sądów w sprawach karnych na terytorjum b. zaboru austriackiego aż do odwołania nie będą pobierane.

§ 31.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym terytorjum Państwa i wchodzi w życie od dnia 1 czerwca 1922 r. Z dniem tym traci moc obowiązującą:

- a) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu: 1) z dn. 18 grudnia 1920 r. o opłatach za czynności urzędów miar (Dz. U. R. P. 1921 r.

- № 1 poz. 2), 2) z dn. 14 marca 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej rozporządzenia o opłatach za czynności urzędów miar (Dz. U. R. P. r. 1921 № 1 poz. 2) na terytorjum b. zaboru austriackiego (Dz. U. R. P. № 26 poz. 154), 3) z dn. 3 grudnia 1921 r. w przedmiocie podwyższenia opłat za czynności urzędów miar na terytorjum b. zaborów austriackiego i rosyjskiego (Dz. U. R. P. 1921 r. № 101 poz. 733), 4) z dn. 24 grudnia 1921 r. o zniesieniu opłat za legalizowanie narzędzi mierniczych, zgłaszanych przez wytwórców do ponowienia pierwszej legalizacji oraz przez instytucje dobroczynne i kulturalno-społeczne (Dz. U. R. P. r. 1922 № 4 poz. 32), 5) z dn. 18 września 1919 r. w przedmiocie opłat za uwierzytelnianie narzędzi mierniczych, nieodpowiadających przepisom krajowym i przeznaczonych na wywóz zagranicę (Monitor Polski z dn. 15 października 1919 r. № 223 str. 1);
- b) przepisy o opłatach za czynności urzędów miar, dotychczas obowiązujące na obszarze b. dzielnicy pruskiej, — i
- c) dotychczasowe przepisy o opłatach za czynności urzędów miar, obowiązujące na terenie województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.

Minister Przemysłu i Handlu:
Stefan Ossowski

327.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 15 maja 1922 r.

w przedmiocie ustalenia niektórych terminów dla zachowania i przywrócenia praw własności przemysłowej, dotkniętych przez wojnę światową.

Na mocy art. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. o przedłużeniu terminów dla zachowania i przywrócenia praw własności przemysłowej, dotkniętych przez wojnę światową (Dz. U. R. P. № 30, poz. 240) zarządza się co następuje:

§ 1. Datę, przewidzianą w art. 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. o przedłużeniu terminów dla zachowania i przywrócenia praw własności przemysłowej, dotkniętych przez wojnę światową (Dz. U. R. P. № 30 poz. 240), od której liczyć należy okres trzech miesięcy dla terminów określonych w art. 1 i 2 porozumienia z Państwami, należącymi do Konwencji Międzynarodowej o ochronie własności przemysłowej, podpisanego w Bernie 30 czerwca 1920 r., — ustala się na dzień 30 czerwca 1922 roku.